

ΑΠΟ τὴν ἀμμοφλογισμένην ἐρημία
Εἶνε σκληρότερ' ἢ πολύκοσμη Ἀγορά
Γλυστροῦν ἐκεῖ ἐρπετά, βογγοῦν θηρία,
Μίσος καὶ δόλος, ἔγνοια, φτώχεια, συμφορά.

✽

Ἐκεῖ τὸ ψέμμα ἀναγαλλιάζει, κ' ἡ ἀσχημία
Ἐκεῖ τὴν ὕψη ὅμοια σφραγίζει θλιβερά'
Μέσ' στοῦ χυδαίου καὶ στᾶχαρου τὴν τρικυμία
Πνίγεται ὁ νοῦς δετὸς μὲ ἀνώφελα φτερά.

✽

Σέρνει κ' ἐσὺ τῆς Ἀγορᾶς τὴν ἀλυσίδα
Καὶ δούλευε βουβὰ καὶ σκύβε στὴν ἀγγάρια,
Καὶ μέσα σου μονάχα σὰν πυγολαμπίδα

✽

Βλέπε τῆς θεϊκῆς φωτιᾶς τάπομεινάρια,
Κ' ἔχε παρηγοριά μονάκριβη ἐκεῖ πέρα
Μιὰ ματιὰ κάπου κάπου στὸν πλατὺν αἰθέρα!

✽

Διψᾷ ἡ ψυχὴ μου, ὅπως διψᾷ τὸ πρωτοβρόχι
Στεγνὴ καλοκαιριά, τὸ εὐλογημένο σπῆτι,
Καὶ μιὰ ζωὴ βαθειὰ σὰν προσευχὴ ἐρημίτη,
Ὅλη ἀπ' ἀγάπη κι ἀπὸ λήθη σὲ μιὰ κόχη.

✽

Ἦν νὰ σὲ πάρη πὲς τοῦ καραβιοῦ, ποῦ τόχει
Πάντα στὸ χάος τῆς ἀγκαλιᾶς τῆς ἢ Ἀμφιρίτη,
Καὶ γέμισε τὸ πνεῦμά σου μὲ τὸν πλανήτη...
— Καὶ τὸ καράβι καὶ τὸ σπῆτι σοῦ εἶπαν: Ὅχι!

✽

Μήτε ἡ παράμερη εὐτυχία ποῦ δὲ σαλεύει,
Μήτε ἡ ζωὴ π' ὄλο καὶ νέα ψυχὴ τῆς βάνει
Κάθε καινούρια γῆ καὶ κάθε νέο λιμάνι...

Μόνο τάλαιφασμα τοῦ σκλάβου ποῦ δουλεύει!
Σέρνε στήν ἄγορά τῆ γύμνια τοῦ κορμιοῦ σου,
Ξένος καὶ γιὰ τοὺς ξένους καὶ γιὰ τοὺς δικούς σου!

✽

Ἄλλοι ἀγαποῦν τὰ ντροπαλὰ καὶ τὰ μικρούλια,
Μέσ' στὸ κλουβὶ γλυκοταῖζουν τὰ πουλάκια,
Μὲ τοῦ περιβολιοῦ στολίζονται τὰ γιούλια,
Καὶ πίνουν τὸ νερὸ ποῦ κελαιδεῖ στὰ ρυάνια.

✽

Εὐφραίνοντ' οἱ ἄλλοι στῆς ζεστῆς γωνιάς τὰ θράνια
Μὲ παραμύθια ἄλλοι γροικοῦν τὰ νυχτοπούλια
Καὶ λαχταροῦν' κι ἄλλοι τρανῶν καυμῶν ταιράνια
Λιβάνι καίτε ἀγνὸ στῆς ὁμορφιάς τὴν πούλια.

✽

Ἄλλοι διψοῦν τοὺς βαθροὺς ἴσκιους μέσ' στὰ δάση,
Τοῦ δειλινοῦ τὸ αἶμα, τῆς ἀγῆς τὰ μύρα,
Καὶ τῶν γυμνῶν ἐρήμων τῆ φωτοπλημύρα.

✽

Ἐσένα ἀγάπη δὲ σὲ δίνει μὲ τὴν πλάση'
Ἐκεῖ ποῦ σμίγει ἡ θάλασσα μὲ τὸν αἰθέρα
Δρόμο ζητᾷς γιὰ νὰ διαβῆς· νὰ φύγης πέρα!

(1899)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

✽ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: Η ΙΟΥΔΙΘ ✽

('Εκ τῆς Πανακοθήκης τοῦ Μονάχου)